

Ha a szentek nem esnének áldozatul ügyetlen történetírók munkájának, akik megpróbálnak eltüntetni életükből minden olyan cselekedetet, amelyek „félrelépésnek” tűnhetnek, akkor örömmel fedezhetnénk fel, hogy a szentek valójában ugyanolyan emberek, mint mi magunk, és életük példájával arra buzdítanak bennünket, hogy mi is merüljünk el Isten szeretetében, fogadjuk lelkünkbe az Úr lelkét. Nem minden szent kezdte úgy, mint Gonzága Szent Lajos. Ismerünk szenteket, akik különféle bűnökben fetregő csapodárként kezdték életüket, ezt követően azonban sikerült megváltozniuk. Megtisztították teljes valójukat, életüket pedig Isten előtt kedvessé, az emberek számára pedig példaértékűvé formálták.

Csupán egyetlen példát emeljük ki e közismert történetek hosszú sorából: Páli Szent Vince igen lobbanékony természetű, haragra különösen hajlamos ember volt, aki, saját bevallása szerint, Isten kegyelme nélkül örökre „sivár és visszataszító, bárdolatlan és kifejezetten kellemetlen” természetű maradt volna. Ám életében csodálatos átalakulás történt! A goromba, ellenszenves és búskomor ember olyan mosolygós személyiséggé vált, hogy „még egy vihart is képes lett volna eltéríteni”: rossz természetét a szentség fokozatosan hatotta és formálta át, Isten ígéje utat tört magának, gyökeret vert, mint rózsza a bogács között.

„Isten felé fordultam” – vallja meg ez az egykor örökösen mogorva, epés természetű lélek – „és kitartóan imádkoztam, kértem, változtasson meg engem, irtsa ki belőlem ezt a durva és kellemetlen természetet, adjon helyette kedves és szerető lelket. És a mi Urunk kegyelméből, valamint egy kis személyes odafigyeléssel legyőztem forrongó természetemet, és megszabadultam a bensőmet folyamatosan emésztő rosszkedvtől.”

A szentek életével kapcsolatos másik tévedés, amely elsősorban a róluk szóló írott hagyomány torzításain, és nem valóságos életük tényein alapul, az, amikor állandóan „gyászruhába” öltöztőt, búsuló lelkeként állítják elének őket. Az igazság ellenben az, hogy a szent egy minden tekintetben valóságos, hozzánk hasonló, hús-vér ember: olyasvalaki, aki saját, Krisztus Urunk emberi természetéhez hasonlatos, konkrét emberségén keresztül képes arra, hogy felragyogtassa a világban Isten arcát. Néhány történetíró hibás értelmezése, avagy rossz szokása azonban eltorzítja annak a szép szent-arcát, aki folyamatosan azon munkálkodik, hogy Isten csodálatos arcát megmutassa ennek a világnak, gyászos képű, állandóan sóhajtozó és siránkozó embernek mutatván be őt. Ezzel szemben a szentek pontosan arra tanítanak bennünket, hogy ne sírjunk túl sokat, mert „a sírás csupán fárasztja a szemet és fejfájást okoz” (Szent Romuald). Ahol igazán mély a hit, ott ragyog a mosoly: ahogyan Keresztes Szent János mondja, „az Istent szolgáló ember lelke boldogságban úszik.” „Nevessetek, és megerősödtök általa!” – mondja Loyolai Szent Ignác. Avilai Szent Teréz is arra kérte Istent, szabadítsa meg őt a „savanyú képű szentektől”, Néri Szent Fülöp pedig „nem akart a házában szomorúságot látni”.

Rotterdami Erasmus szerint „a legboldogabb ember, akit valaha ismert”, Mórús Szent Tamás volt; Szent Domonkos arca pedig „mindig vidám volt, amikor pedig áthaladt az utcán, az emberek köré sereglettek”. Assisi Szent Ferenc hívei úgy tartják, amióta ő meghalt, a Nap sem ragyog ugyanúgy Assisiben. Öröme és boldogsága betöltötte a városka levegőjét, éneke máig visszhangzik Umbria dombjai és völgyei felett.

Isten humora

Vajon Istennek van humora? Erre a kérdésre a választ maga a Megtestesült Krisztus adja meg nekünk.

Jézusnak mindig is volt humorérzéke, és természetesen ma is van. Ha ez nem így lenne, nehezen értenénk meg, miért is döntött úgy, hogy Istent „emberré lesz”, hiszen egyes emberek szemében közönséges ács, mások szerint iszákos, megint mások szerint egyenesen istenkáromló volt. Alávetni magát az emberek ezernyi szeszélyének, és a Megtestesülés titka által bizonyos értelemben olyaná válni, mint bármelyikünk, hát, mindez bizony emberi ésszel felfoghatatlannak tűnhet. Amin azonban az ember csodálkozik, az Isten szemében szórakoztató: Isten humora és jókedve nem másból táplálkozik, mint az ő végtelen, emberi ésszel fel nem fogható és minden emberi mértéket meghaladó szeretetéből.

A Megtestesülés titkában feltárul előttünk Isten szeretetének mérhetetlen gazdagsága, isten bölcsességének és tudásának mélysége, amellyel életünk eseményeit irányítja. Ha a humor alapját az „ellentétek egymás mellé állításában” keressük, akkor bizton kijelenthetjük, hogy humor terén Isten felülmúlhatatlan: ez az isteni humor végigkíséri megváltás egész művét, és olyan választásokban, döntésekben és cselekedetekben mutatkozik meg, melyeket mi a magunk eszével nem érthetünk meg, hiszen Szent Pál szavai szerint: „Isten azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszégyenítse a bölceket. Azt választotta ki, ami a világ előtt gyöngy, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak.” (1Kor 1,27-28)

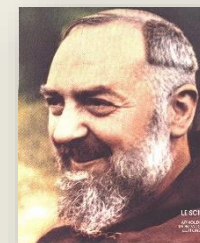
A humor sohasem hiányozhat az Evangéliumból, és az gyakran nem magukból a szavakból születik, hanem a kontextusból, amelyben bizonyos szavak elhangzottak. Gondoljunk csak meg, hogyan lett volna képes Jézus magához vonzani a gyermekeket és az egyszerű embereket, ha ijesztően komor vagy zord személyiség lett volna?

Ha valóban úgy véljük, hogy a szentek valódi humorérzékeléssel megáldott emberek voltak, és kijelentjük, hogy „minden hiteles lelki környezet egyben humor forrása is”, akkor miért tagadnánk meg ezt az igen értékes lelki adományt pont Jézustól, aki valóságos és tökéletes emberi természettel bírt?

Jézusnak valóban volt humorérzéke, sőt Jézus az elképzelhető legjobb humorú „ember” volt, amint ezt nem egyszer be is bizonyította a nép előtt, de tanítványai előtt is, egészen a legvégsőkig. Jézusnak igenis van humorérzéke, és ezt ki is akarja fejteni általunk: „Keressetek és találjátok, aki keresi Istent, meg is találja őt, aki keresi az igazi szeretetet, meg is találja azt. És aki a humort keresi, megtalálja azt”.

Ne feledjük azonban: ahhoz, hogy a humort másban meglássuk és megtaláljuk, magunknak is rendelkezniünk kell vele.

„Uram, te valóban kitűnő humorérzékeléssel bírsz, amíg köztünk élél, tudtál mosolyogni és egy jóízűt nevetni. Add meg nekünk is a humor, a mosoly és a nevetés adományát, amelyek a te jelenlétedből táplálkoznak, és erről tanúskodnak bennünk. A mosoly és a nevetés vigasztal, bátorít és megerősít minket. Add meg ezt nekem és minden embernek. Ámen.

Levél Pio atyának...

„Ha imáink meghallgatásra találnak, az olyan hitélmény, amely mindig megindít bennünket, mégpedig azzal, hogy igen különleges módon mutatja meg az isteni gondviselés szerető közbenjárását életünkben. Minden egyes ima meghallgatásnak megvan a maga útja, és megvannak a maga szentjei, zarándoklatai, és feltételei is.

**Imáink megvalósulása
Isten kegyelmének megnyilvánulása....”**

***Az olaszországi San Giovanni Rotondo (FG)
kapucinus kolostorában élő szerzetesek
mindennapi imáik során közösen imádkozzák el
a szent sírjánál azokat az imaszándékokat,
amelyeket a hívek a világ minden tájáról
juttatnak el személyesen vagy levélben,
hogy Pio atya közbenjárását kérjék.***

***Közbenjárását kéri bajban, betegségben, veszélyben,
örömben és bánatban, szükségben és reménytelenségben.***

**Lehetőséget szeretnénk biztosítani arra,
hogy kérését és fohását levél formájában bárki,
- természetesen, aki erre igényt tart – eljuttathassa Pio atyához.
A szobornál található postaládában elhelyezett leveleket
- minden hónap 23-án összegyűjtve -
postai úton juttatjuk el az olaszországi címre.**

SCRIVERE L'INDIRIZZO IN STAMPATELLO CHIARO E LEGGIBILE

MITTENTE

Nome (keresztnev)

Cognome (vezetéknév)

Indirizzo (utca és házszám)

N°

C.A.P. (irányítószám) Città (város)

Prov.

Tel.

Nazionalità (állampolgársága)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/10.

Alessandro da Ripabottoni: PIO ATYA MONDÁSAIBÓL

A szent örömről...

Isten hűséges és jó szolgálóinak eben az életben számos értetlenséggel és megaláztatással kell szembenéznük. Talán a legnehezebben feldolgozható „vád” velük szemben az, ha bizonyos értelemben merev gondolkodásúaknak, más szóval, „nem e világra valónak” bélyegzik őket.

Azok szemében, akik ilyennek látják az Istent híven szolgáló embert, az „élő szent” ugyanolyannak tűnik, mint a templomban található szobrok: merevnek, e világ számára élettelennek, élhetetlennek. Ahogy a szobrász vésőjével könnyörtelenül lesújt, hogy megformázza az általa kiválasztott szobrát, és a kő vagy a fadarab nem panaszkodik, hiszen nem érez fájdalmat, ugyanilyennek képzelik el a szentnek tartott hús-vér embert is, aki az isteni vésőcsapásokkal szemben érzéketlennek, sebezhetetlennek tűnik. Íme, a szent! – gondolhatjuk. Ám valójában még nem az, csak ekkor válik szentté. Hosszú, fáradságos és nehéz utat kell ugyanis megtenni ahhoz, hogy valaki ezt az „állapotot” elérje.

A „szent” nem más, mint egy olyan ember, aki lélekben talán hasonlít hozzánk, ám életét teljes mértékben Isten szeretete tölti be és hatja át. A szent „Isten hősies szolgálója”, „egy ember, akit Isten különösen szeret, és aki Istent mindenekfölött szereti”, olyasvalaki, aki ebből a szeretetkapcsolatból különleges, „emberfeletti” erőt képes meríteni. A szent tehát „Isten hősies szolgálója”, és a hősöknek, mint tudjuk, soha nincs könnyű élete. Állandó háborúskodásban élnek, folytonos éberségben, mindig óvniuk kell önmagukat, féltetniük kell életüket. Számos ellenséggel kell megküzdeniük. Szent Mártonnak például különleges ellenfél jutott: magával a sáttánnal kellett szembe szállnia. És ekkor egy gyors és mindent eldöntő beszélgetést Krisztus megkísértésének eseményeihez:

„Hová mész?” -

„Ahová az én Uram, Istenem hív engem.”

„Bárhová mész, vagy bármibe fogsz is, mindig szembe találok magad velem!” -

„Az Úr velem van, senkitől és semmitől nem félek.”